

Församlingens hopp.

Under det jag på senare tiden sett mig omkring för att finna den ödmjuka och saktmodige Jesu efterföljare, har jag blivit mycket nedstämd. Många, som bekänna sig förvänta Kristi snara ankomst, börja likna världen och söka mera allvarligt efter bifall från sin omgivning än efter ynnest hos Gud. De äro kalla och formella, såsom fallet är med de allmänna kyrkosamfundet, som de för kort tid sedan lämnade. De ord, som talas till församlingen i Laodicea, skildra noggrant deras nuvarande tillstånd. (Se Upp. 3: 14—20.) De äro *varken kalla eller varma utan ljumma*. Och om de icke akta på det »trogna och sannfärdiga vittnets» råd och med allvar vända om och komma i besittning av det »guld, som är luttrat i eld», »vita kläder» och »ögonsalva», så skall han utspy dem ur sin mun.

Många av dessa så kallade kristna tala, kläda sig och handla som världen, och det enda, man kan känna igen dem på, är deras beaktelse. Oaktat de bekänna sig förvänta Kristus, rör sig deras samtal ej om himmelska utan om jordiska ting. Huru böra icke de, som bekänna sig förbida och påskynda »Guds dags tillkomme», vara »i helig vandel och gudsfruktan» (2 Petr. 3: 11). »Och var och en, som har detta hopp till honom, han renar sig, likasom han är ren» (1 Joh. 3: 3). Men det är tydligt, att många, som hava namn av att vara adventister, beflita sig mera om att pryda sina kroppar och se bra ut i världens ögon än om att av Guds ord lära, huru de kunna behaga Herren.

Tänk, om vår älskade Jesus, vårt föredöme, skulle framträda bland dem, som i allmänhet kalla sig kristna, såsom han framträdde vid sin första ankomst! Han blev född i ett stall. Följ honom under hans liv och verksamhet! Han var en man, som var förtrogen med smärta och sorg. De som bekänna sig vara kristna, borde skämmas inför den ödmjuka och saktmodige Frälsaren, som var iförd en enkel, osömmad klädnad och som ej hade något, vartill han kunde luta sitt huvud. Hans felfria, självförsakande liv skulle fördöma dem; hans allvar skulle verka smärtsamt hämmande på deras lättzinne och deras tomma löje; hans vandel, fri från svek, skulle lägga band på deras världsliga och äregiriga sällskapsliv; hans framställning av den rena, genomträngande sanningen skulle uppenbara deras verkliga karaktär, och de skulle önska få det ödmjuka föredömet, den kärleksfulle Jesus, röjd ur vägen så snart som möjligt.

Ur "Adventkalendern"
av Ellen White
sid 135, 136-137